

Regjeringen Bemyndigelse til at tage alle Forbehold med Hensyn til Jernbanernes Drift, Bestyrelse osv., saa at en yderligere Tilføielse i den Henseende i § 17 vist ikke vil være fornøden. Bestemmelsen i § 17, sidste Stykke om, at Indenrigsministeren kan ifjende Koncessionshaveren i Tilfælde af Tilfidesættelse af Koncessionsens Bestemmelser en Bøde af indtil 1,000 Kr., anser jeg for uheldig. For alle hidtil meddelte Koncessioner har det været Tilfældet, at Tilfidesættelsen af vigtige Bestemmelser i Koncessionen ubetinget medførte Koncessionsens Forbrydelse. Det har man anset for at være nødvendigt, og jeg tror ogsaa, det vil være nødvendigt for Fremtiden. Det har navnlig været Tilfældet ved Oversiddelsen af visse Tidsfrister, og det er saa meget mere nødvendigt med Hensyn til dem, som Forbrydelse med Koncessionsens Bestemmelser paa disse Punkter jo ere af den Bestaffenhed, at de ikke kunne gjentages. I Gjentagelsestilfælde kommer man efter Lovforslaget til Koncessionsens Forbrydelse; men Oversiddelsen af en Tidsfrist kan ikke gjentages. Naar Tidspunktet engang er oversiddet, og Mulkten er betalt, ser jeg ikke rettere, end at man for Fremtiden ikke har nogen Straffebestemmelse. Det er en Sag, som jeg henstiller til juridisk Overveielse af det ærede juridiske Medlem, som jeg antager har forfattet dette. Det er muligt, at jeg har Uret, men jeg kan ikke se rettere, end at i alle de Tilfælde, hvor Koncessionen nu forbrydes paa Grund af Oversiddelse af den fastsatte Tidsfrist, vil man efter Lovforslaget første Gang være henvist til Mulkten, men senere hen har der ingen Oversiddelse af denne Tidsfrist fundet Sted. — Jeg har kun villet anføre dette for at antyde, at der er enkelte Ting i Lovforslaget, som jeg tror noget kunde trænge til en nøiere og maatte noget omhyggeligere Rebaktion; men det vil være Ting, som man med god Villie fra begge Sider vil kunne komme ud over. Min Hovedindvending mod Lovforslaget er imidlertid den, at det lover at spare Tid, men at det, saavidt jeg ser, ikke holder Løftet. Det flytter Tidspillet eller Tidbenyttelsen fra Rigsdagens almindelige Forhandlinger over til Finantsudvalget. Det giver Ministeren en stor Bemyndigelse, som han kunde have megen Betænkelighed ved at modtage, men som bliver næsten umulig, naar den Afgjørelse, han i Henshold til Lovens foregaaende Paragrafer har taget, skal kunne kritiseres og underkjendes i Henshold til § 18. Thi at de allerfleste Anlæg af denne Klasse ere af en saadan Bestaffenhed, at der maa forlanges Statsstilfud til dem, anser jeg for afgjort. I saadanne Tilfælde maa Tilfudet opføres paa Finantsloven, og jeg har ingen Tvivl om, men er sikker paa, at, naar Sagen først under den Form er kommen hertil, vil det hele Anlæg, der er Tale om, komme under ny Behandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Koch): Den Hovedindvending, den høitagtede Minister rejste mod Lovforslaget, gif jo ud paa, at han mente, at der ikke vilde blive sparet nogen Tid derved, idet han antog, at det, han havde tilstaaet i Henshold til § 9 i Retning af Statsstilfud til deslige Anlæg, atter skulde blive Gjensstand for Forhandling paa Finantsloven. Den ærede Minister maa have overhørt, hvad jeg i den Henseende sagde i mit første Foredrag, hvor jeg udtrykkelig gjorde gjældende, at dette ikke vilde stemme med Forslagsstillerens Hensigt. Forslagsstillerens Hensigt er, som jeg tror, at jeg udtrykkelig sagde, at der paa Finantsloven aarlig bliver bevilget indtil 200,000 Kr., der fillies til Ministerens Raadighed til Anvendelse i de Diemed, der omhandles i § 9. Det er en Selvfølge, at, naar en saadan speciel Lov indeholder Gjennemmel for en saadan Bevilling, gaar denne af sig selv over paa Finantsloven. Der er jo ligesvorne Bestemmelser ogsaa i tidligere Jernbanelove, f. Ex. i Loven af 16de Juni 1879 § 7, hvorefter der til Udførelsen af de der omtalte Anlæg kan anvendes indtil 2 Millioner Kroner i det enkelte Finantsaar. Denne Sum kan altsaa i Henshold til denne specielle Lov komme til Udgift i det enkelte Finantsaar uden egentlig ny Bevilling. Hvis Loven udtommer, som den her foreligger, er det ialtsald vor Tanke, at den ærede Minister vil være berettiget til paa sit Budget paa Finantsloven for hvert følgende Aar at faae opført i dette Diemed 200,000 Kr., hvilken Sum ikke bør overskrives. Hvis det ikke er tilstrækkelig tydelig udtrykt i Lovforslaget, saa er det en Mangel, som Forslagsstillerne med Fornøielse skulle rette; thi det har utvivlsomt været vor Mening, at man netop vilde fritage Rigsdagen for Forhandlinger angaaende Specialiteter denne Sag vedrørende, og det erkjendes af Forslagsstillerne, at hvis det skulde gaa, som den høitagtede Minister mente, vilde dette ganske sikkert ikke blive Tilfældet. Den høitagtede Minister udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, at han mente, at den Bevægelse, som der er i Retning af private Jernbaneanlæg, vilde standse, naar en saadan Lov som den, der er forelagt angaaende Odense-Bogense Banen, udkom. Sa, man kan jo i den Henseende have en forskjellig Opfattelse. Jeg har aldeles ikke denne Opfattelse, og jeg tror ikke, at den Omstændighed, at der nu er forelagt et Lovforslag angaaende Odense-Bogense Banen, vil øve nogen Indflydelse i den Retning; thi den høitagtede Minister erkjendte selv, at Odense-Bogense Banen egentlig er en Bane, som kunde have været anlagt ovenraastemmede med det hidtil fulgte System, altsaa paa samme Vilkaar som f. Ex. Assens-Lommerup Banen. Odense-Bogense Banen bliver altsaa netop af den Slags Baner, som ikke